

Arrest

nr. 113 387 van 6 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. GAKWAYA, die loco advocaat S. YILDIRIM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. LAGAE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 3 december 2012 een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 16 mei 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt op 29 mei 2013 aan verzoeker ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In zoverre verzoeker zich beroept op een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het beginsel dat het bestuur rekening dient te houden met alle elementen van de zaak en betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met de elementen die alsnog zouden wijzen op een liefdesrelatie en/of een gezinsleven, dient te worden vastgesteld dat het verzoekschrift het gezag van gewijsde miskent van het tegensprekelijk arrest met nummer 111 693 van 10 oktober 2013 van de Ilde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en op deze grond onontvankelijk is (RvS 11 juni 2005, nr. 145.822). In het arrest met nummer 111 693 werd immers reeds uitspraak gedaan over de beslissing die verzoeker opnieuw wenst aan te vechten. Het principe van gezag van gewijsde verhindert dat een gelijkaardige of dezelfde vordering opnieuw ter beoordeling aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorgelegd.

In voormeld arrest werd de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht afgewezen en verder als volgt geoordeeld:

“In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 18 en 21 van het WIPR, stelt de Raad verder vast dat verzoeker in wezen kritiek uit op de motieven op grond waarvan verweerder weigert de geldigheid van de door verzoeker bij zijn aanvraag voorgelegde buitenlandse huwelijksakte te erkennen.

Gelet op het feit dat bij de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een buitenlandse huwelijksakte werd overgemaakt aan het bestuur moet worden gewezen op de toepasbaarheid van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR. Deze bepaling luidt als volgt:

“Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS, 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is verweerder de overheid die bevoegd is tot het erkennen van een verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdaan. Hij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR deze bevoegdheid tot ‘de-plano-erkenning’ toevertrouwt aan ‘alle overheden’, staat zelfs de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel zou erkennen, niet in de weg dat verweerder binnen zijn bevoegdheden deze erkenning weigert.

Er dient verder te worden benadrukt dat, overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, in het geval de overheid weigert de geldigheid van een buitenlandse akte te erkennen beroep kan worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg. Het komt dan ook enkel aan dit rechtscollege toe om, indien hieromtrent enige betwisting bestaat, te oordelen over de rechtsgeldigheid van een buitenlandse akte. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om zich over deze betwisting uit te spreken (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 1 april 2009, nr. 192.125; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

Gelet op de vaststelling door verweerder in de bestreden beslissing dat de voorgelegde buitenlandse huwelijksakte niet kan worden erkend in België, en dat bijgevolg niet is voldaan aan [een] van de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie, kan niet worden aangenomen dat enig verder onderzoek naar de situatie van verzoeker en naar de vraag of er al dan niet sprake is van een intentie voor het opbouwen van een duurzame levensgemeenschap zich opdrong vooraleer kon worden besloten tot de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker daarnaast nog een schending van de hoorplicht in het raam van de zorgvuldigheidsplicht lijkt te willen aanvoeren, aangezien hij stelt dat hem niet direct en persoonlijk om inlichtingen gevraagd werd of hem niet de gelegenheid geboden werd stukken over te leggen die zijn voorstelling van de feiten of van hun toestand geloofwaardig maken, benadrukt de Raad dat verzoeker de kans had om de vereiste toelichtingen te verstrekken in zijn aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden en dat hij deze aanvraag met alle nodige stukken kon onderbouwen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat hij niet de kans had om zijn standpunt te verduidelijken.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 18 en 21 van het WIPR kan dan ook niet worden weerhouden.”

Verzoeker licht verder, in het thans voorliggend verzoekschrift, op geen enkele manier toe op welke wijze de thans ingeroepen artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet zouden zijn geschonden. Voor zover verzoeker zich alsnog beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf in het Rijk en op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat enig gezinsleven – in de mate dat dit reeds kan worden aangenomen – enkel in België mogelijk is en er ernstige hinderpalen zijn voor het verderzetten van het gewenste gezinsleven elders. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om alsnog te worden toegelaten tot een verblijf in het Rijk indien alsnog is voldaan aan de wettelijke voorwaarden hiertoe. In deze omstandigheden kan verzoeker zich niet dienstig beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM ter nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het beroep is onontvankelijk dan wel ongegrond.

3. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, wordt samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS